

Sygn. akt II K 70/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Roman Chorab

Protokolant Karolina Birulo

po rozpoznaniu w dniach 19.08.2016r.; 25.11.2016r.; 03.02.2017r. i 10.02.2017r.

sprawy:

1. B. P. (1) z d. W.

urodz. (...) w L.

córki C. i A. z d. T.

oskarżonej o to, że:

I. w dniu 20 stycznia 2016 roku około godziny 14:00, na terenie sklepu (...) w L., zniesławiła P. Ł. (1) w ten sposób, że pomówiła go o kradzież pieniędzy ze sklepu (...), w którym jest zatrudniony na stanowisku pracownika ochrony oraz, że został zwolniony z wojska dyscyplinarnie, że jest osobą chorą psychicznie, która ma tzw. „żółte papiery” i jest osobą niepoczytalną umyslowo, co naraziło go na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu pracownika ochrony

tj. o czyn z art. 212 § 1 k.k.

II. w dniu 20 stycznia 2016 roku w L., na terenie sklepu (...) znajdującego się w L., znieważyła P. Ł. (1) nazywając go „skurwysynem”

tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k.

2. P. Ł. (1)

urodz. (...)

syna Z. i E. z d. W.

oskarżonego o to, że:

III. w dniu 20 stycznia 2016 r. około godz. 14:00 w L., na terenie parkingu sklepu (...) przy ul. (...), znieważył B. P. (2) w ten sposób, że wyzywał ją słowami powszechnie używanymi za obelżywe,

tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k.

I. ustala, iż oskarżona B. P. (2) dopuściła się popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku i na zasadzie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne warunkowo umarza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

II. oskarżoną B. P. (2) uznaje za winną popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku i na zasadzie art. 216 § 3 kk odstępuje od wymierzenia jej kary;

III. oskarżonego P. Ł. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku i na zasadzie art. 216 § 3 kk odstępuje od wymierzenia mu kary;

IV. na podstawie art. 628 pkt 1 kpk w zw. z art. 629 kpk i art. 631 kpk zasądza od oskarżonej B. P. (2) na rzecz oskarżyciela prywatnego P. Ł. (1) kwotę 654,00 zł tytułem 1/2 części poniesionych przez niego kosztów procesu.

Sygn. akt II K 70/16

UZASADNIENIE

W wyniku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

B. P. (2) w chwili obecnej jest sześćdziesięcioletnią stałą mieszkanką L.. Obecnie nie pracuje , pozostaje na utrzymaniu męża. Stałym mieszkańcem L. jest również czterdziesto trzy letni P. Ł. (1). Z kolei on jest emerytem wojskowym , w przeszłości był zawodowym żołnierzem służącym , również na misjach wojskowych poza granicami kraju. Natomiast w miesiącu styczniu 2016 r. pracował on w miejscowym markecie (...) w charakterze pracownika ochrony. Osoby B. P. (2) i P. Ł. (1) są również blisko ze sobą spokrewnione, gdyż P. Ł. (1) jest synem rodzonej siostry B. E. K.. Obydwie te rodziny od kilku lat są ze sobą skonfliktowane na tle podziału majątku.

(dowód : dane osobowe oskarżonej B. P. (2) – k. 23 i k. 55v ; dane osobowe oskarżonego P. Ł. (1) – k. 56; wyjaśnienia osk. B. P. (2) –k. 55v-56 ; wyjaśnienia osk. P. Ł. (1) – k. 56v-k. 57 ; zeznania świadka J. P. (1) –k. 77 v ; kserokopia decyzji o przyznaniu emerytury wojskowej –k. 47- k. 50).

W związku z powyżej opisanym konfliktem majątkowym pomiędzy rodziną B. P. (2) , a rodziną P. Ł. (1) w dniu 20 stycznia 2016 r. w Sądzie Rejonowym w Lwówku Śląskim odbywała się sprawa w Wydziale Cywilnym. W sprawie tej w charakterze świadka zeznawał m.in. P. Ł. (1).

Po zakończonej sprawie P. Ł. (1) udał się do miejsca swojej pracy tj. marketu (...) który usytuowany jest po przeciwnej stronie ulicy, naprzeciwko budynku Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim. Do sklepu tego udali się również oskarżona B. P. (2) wraz z mężem S. P.. Przy wejściu do tego sklepu znajdowała się też siostra B. E. K.. Przechodząc obok swojej siostry E. B. P. zaczęła zwracać się do niej słowami wulgarnymi. Słyszając powyższe , do osób tych udał się P. Ł. (1), wówczas to B. P. (2) znieważyla P. Ł. (1) słowami wulgarnymi – nazywając go „skurwysynem”.

(dowód: zeznania pokrzywdzonego P. Ł. (1) – k. 57v-58 ; wyjaśnienia oskarżonego P. Ł. (1)- k. 56 v-57 – w części , wyjaśnienia osk. B. P. (2) –k. 55 v-56 – w części ; zeznania świadków : E. K. - k. 75 v-76 ; J. P. (2) –k. 76).

Następnie oskarżona B. P. (2) wraz z mężem S. P. udali się w kierunku zaparkowanego pod sklepem (...) swojego samochodu. Kiedy byli obok samochodu podszedł tam również P. Ł. (1) i znieważył słowami wulgarnymi B. P. (2) zwracając się do niej m.in. „ty znajduchu , ty k..., ty szmato”. Następnie zwrócił się w kierunku S. P. i go opluł.

(dowód: zeznania pokrzywdzonej B. P. (2) – k. 58 ; wyjaśnienia oskarżonego P. Ł. (1)- k. 56 v-57 – w części ; wyjaśnienia osk. B. P. (2) –k. 55 v-56 ; zeznania świadka S. P.- k. 95v-96).

W związku z takim zachowaniem się P. Ł. (1) , B. P. (2) udała się do sklepu (...) celem poinformowaniu o tym kierownictwo tego sklepu. Tam w rozmowie z kierowniczkami dyskontu (...) w osobach I. K. i B. P. (3) zniesławiła P. Ł. (1) w ten sposób , że pomówiła go o kradzież pieniędzy ze sklepu (...), w którym był zatrudniony na stanowisku pracownika ochrony , oraz , że został zwolniony z wojska dyscyplinarnie , że jest osobą chorą psychicznie , która ma „żółte papiery” i jest osobą niepoczytalną umysłowo , co naraziło go na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu pracownika ochrony.

(dowód: zeznania pokrzywdzonego P. Ł. (1) – k. 57v-58 ; wyjaśnienia oskarżonego P. Ł. (1)- k. 56 v-57 – w części , wyjaśnienia osk. B. P. (2) –k. 55 v - 56 – w części ; zeznania świadków : E. K. - k. 75 v-76 ; I. K. –k. 58 v- 59 ; B. P. (3) –k. 59).

Zarówno P. Ł. (1) , jaki B. P. (2) nie byli dotychczas karani sądownie za przestępstwa.

(dowód: zapytanie o karalność dotyczące osoby oskarżonej B. P. (2) – k. 36 ; zapytanie o karalność dotyczące osoby oskarżonego P. Ł. (1) – k. 35).

B. P. (2) nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. W złożonych przed Sądem wyjaśnieniach wskazała , iż nigdy nie wypowiedziała się we wskazany przez pokrzywdzonego sposób. Natomiast to ona i jej mąż zostali obrażeni przez P. Ł. (1) słowami wulgarnymi , a dodatkowo jej mąż został jeszcze opluty przez P. Ł. (1) (k. 55v - 56).

P. Ł. (1) w swoich wyjaśnieniach również nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach podał , że to B. P. (2) najpierw słowami wulgarnymi obraziła jego matkę E. K. , a następnie jego , nazywając go „skurwysynem”. Następnie wyjaśnił , że B. P. (2) udała się do kierowniczek sklepu (...) i tam poinformowała je , że P. Ł. (1) leczy się psychiatrycznie , że został dyscyplinarnie zwolniony z wojska i żeby na niego uważać bo kradnie (k. 56 v – 57).

Sąd zważył, co następuje:

Przechodząc do oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności do oceny wyjaśnień oskarżonej B. P. (2) należy wskazać, że te wyjaśnienie praktycznie w całości na wiarygodność nie zasługują odnośnie stawianych jej zarzutów.

Sąd doszedł do takiego przekonania, dokonując oceny wyjaśnień osk. B. P. (2) łącznie z oceną mocy dowodowej pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Pozostały zaś materiał dowodowy, w szczególności w postaci zeznań świadków , a przede wszystkim samego pokrzywdzonego P. Ł. (1) pozwalają bez żadnych wątpliwości przyjąć , iż wyjaśnienia składane przez oskarżoną B. P. (2) są nieprawdziwe w całości odnośnie istoty sprawy i tym samym, zdaniem Sądu, stanowią jedynie nieudolną linię obrony. Sąd za wiarygodne przyjął bowiem zeznania złożone przez P. Ł. (1) , gdyż zostały one potwierdzone zeznaniami jeszcze innych osób i to osób obcych dla stron.

Mianowicie były to zeznania I. K. , B. P. (3) , czy też J. P. (2) , oraz M. K.. Zdaniem Sądu osoby te jako obce dla stron nie miały powodów aby zeznawać tendencyjnie na korzyść jednej bądź drugiej strony.

Nadto z uwagi na fakt , że zeznania tych świadków potwierdzają tak zeznania P. Ł. (1) , jak i E. K. , oraz tworzą z nimi jedną logiczną całość i w tym zakresie (odnośnie pomówienia i znieważenia P. Ł. (1)) , Sąd obdarzył ich wiarygodnością.

Przechodząc natomiast do oceny wiarygodności wyjaśnień osk. P. Ł. (1) , to te zdaniem Sądu na wiarygodność również nie mogą zasługiwać. Do takich wniosków Sąd doszedł także dokonując oceny wyjaśnień osk. P. Ł. (1) łącznie z oceną mocy dowodowej pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Pozostały zaś materiał dowodowy, w szczególności w postaci zeznań , w tym wypadku samej pokrzywdzonej B. P. (2) pozwalają bez żadnych wątpliwości przyjąć , iż wyjaśnienia składane przez oskarżonego P. Ł. (1) są nieprawdziwe w całości odnośnie istoty sprawy i tym samym, zdaniem Sądu, stanowią jedynie nieudolną linię obrony. Sąd za wiarygodne przyjął bowiem zeznania złożone przez B. P. (2) , że została słowami wulgarnymi obrażona przez P. Ł. (1) , gdyż zdaniem Sądu nie miała ona powodu , aby o zdarzeniu które nie zaistniało informować kierowniczkę sklepu (...) , a jej mąż S. P. bez powodu nie zawiadamiałby o nie zaistniałym zdarzeniu miejscowej policji. Nie sposób również nie zauważyć , że strony niniejszej sprawy , są ze sobą skonfliktowane , a kiedy P. Ł. (1) usłyszał , że obrażana jest przez B. P. (2) jego matka - E. K. , jak i on sam , to właśnie postanowił , że i on tak samo postąpi wobec B. P. (2) i jej męża S. P..

Przechodząc do oceny zeznań pozostałych osób przesłuchanych w sprawie w charakterze świadków , a to : T. P. , J. P. (1) i S. P. , Sąd nie znalazł podstaw aby odmówić im wiarygodności.

Sąd nie znalazł również podstaw do zakwestionowania dowodów z dokumentów przedkładanych przez strony w trakcie postępowania dowodowego (tych włączonych w poczet materiału dowodowego).

Dokonując zatem całościowej oceny materiału dowodowego, należy stwierdzić, iż wyjaśnienia oskarżonej B. P. (2), co do istoty sprawy są całkowicie niewiarygodne, zaś zebrany w sprawie materiał dowodowy i omówiony powyżej wskazuje jednoznacznie, że oskarżona B. P. (2) dopuściła się zarzucanych jej czynów.

Należy zatem wskazać, że oskarżona B. P. (2) swoim zachowaniem wyczerpała ustawowe znamiona przestępstwa z art. 212 § 1 kk. w ten sposób, że :

w dniu 20 stycznia 2016 r. około godz. 14:00, na terenie sklepu "Netto" pomówiła P. Ł. (1) o kradzież pieniędzy ze sklepu (...), w którym był zatrudniony na stanowisku pracownika ochrony, oraz, że został zwolniony z wojska dyscyplinarnie, że jest osobą chorą psychicznie, która ma „żółte papiery” i jest osobą niepoczytalną umyślowo, co naraziło go na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu pracownika ochrony.

W ocenie Sądu powyższa kwalifikacja nie może budzić wątpliwości, jeśli wziąć pod uwagę, że przestępstwo zniesławienia (art. 212 kk.) jest przestępstwem gdzie chronione jest m.in. dobre imię człowieka. Przez pomówienie należy rozumieć przekazywanie wiadomości innej osobie za pomocą różnych sposobów (ustnie, na piśmie, drukiem) i wiadomości te muszą mieć charakter hańbiący tę osobę (pomawianą) godzące w cześć, dobre imię tej innej osoby.

Przesłanki te spełniało działanie B. P. (2). Wskazała ona bowiem kierowniczkom sklepu że P. Ł. (1) ma –„żółte papiery”, że został dyscyplinarnie zwolniony z wojska, jako osoba chora psychicznie, niepoczytalna umyślowo, że kradnie pieniądze. Jeśli zatem dla bytu przestępstwa zniesławienia konieczne jest ustalenie, że zaszła możliwość, iż wiadomości podane w pomówieniu, osobę pomawianą mogły poniżyć w opinii publicznej, a więc spowodować naganną ocenę w powszechnym odczuciu szerokiego, nieograniczonego kręgu osób, to niewątpliwie takie skutki miało działanie B. P., powyżej w uzasadnieniu opisane. Mało tego nie jest konieczne ustalenie, czy powyżej wskazany skutek zaistniał, wystarczy wykazać, że mógł zaistnieć.

W związku z tym, w ocenie Sądu nie mogło budzić wątpliwości, że określenie kogoś jako osobę „mającą żółte papiery”, niepoczytalną, chorą psychicznie i sugerujące wprost, że kradnie, poniża tę osobę w opinii publicznej.

Tym bardziej że działanie osk. B. P. (2) miało oczywiście również charakter umyślny. Oskarżona ta bowiem wskazała na fakty zupełnie nieprawdziwe i nie miała żadnych powodów i przesłanek aby tak twierdzić. P. Ł. (1) nie został bowiem z wojska zwolniony dyscyplinarnie, gdyż jest on emerytem wojskowym, nigdy nie był karany, a tym bardziej za kradzież, nie jest osobą chorą psychicznie, ani niepoczytalną. Wprawdzie korzystał z porady psychiatry, ale było to związane z jego służbą wojskową i udziałem w misjach poza granicami kraju, a to jest zupełnie co innego niż określenie kogoś „osoba niepoczytalna”. Dla każdego przeciętnego człowieka oczywistym przecież jest, że nie każdy pacjent lekarza psychiatry jest chory psychicznie, a tym bardziej niepoczytalny.

Nadto oskarżona B. P. (2) swoim zachowaniem wyczerpała ustawowe znamiona przestępstwa z art. 216 § 1 kk. w ten sposób, że :

w dniu 20 stycznia 2016 r. w L. na terenie sklepu (...) znajdującego się w L., znieważyła P. Ł. (1) nazywając go „skurwysynem”.

W ocenie Sądu powyższa kwalifikacja prawna również nie może budzić wątpliwości, jeśli wziąć pod uwagę, że przestępstwo zniewagi (art. 216 kk.) jest przestępstwem gdzie chroniona jest godność osobista człowieka. Zwykle wyraża się ona w formie epitetu słownego, nazwanie zatem P. Ł. (1) słowem „sku...” z pewnością jest obraźliwym i wulgarnym epitetem słownym.

Wreszcie, również oskarżony jednocześnie w tej sprawie, P. Ł. (1) swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa także z art. 216 § 1 kk. w ten sposób, że :

w dniu 20 stycznia 2016 r. około godz. 14:00 w L. na terenie parkingu sklepu (...) znajdującego się w L., przy ul. (...), znieważył B. P. (2) słowami powszechnie uznanymi za wulgarne.

Zdaniem Sądu do tego zachowania P. Ł. (1) odnoszą się te same uwagi co powyżej w uzasadnieniu wskazane w odniesieniu do osoby B. P. (2) i ustawowych znamion z przepisu art. 216 kk.

Nazwanie zatem przez P. B. P. słowami „znajduch”, „ku...”, „szmata” z pewnością jest obraźliwymi i wulgarnymi epitetami słownymi.

Jednakże, odnośnie zarzucanych oskarżonym B. P. (2) i P. Ł. (1) popełnienia „wzajemnych” czynów z art. 216 kk., spowodowało u Sądu przekonanie, że wobec takich zarzutów należy wobec obydwu osób oskarżonych zastosować przepis art. 216 § 3 kk. i odstąpić od wymierzania im kar.

Mianowicie jeśli chodzi o czyn popełniony przez P. Ł. (1), to P. Ł. (1) dopuścił się go w sytuacji, gdzie sam przed tym czynem został, również znieważony przez B. P. (2). Tym samym zniewaga B. P. (2) została wywołana przez wyzywające zachowanie jej samej wobec późniejszego sprawcy czynu na jej szkodę.

I dalej B. P. (2) na zniewagę P. Ł. (1) wobec swojej osoby od razu, bezpośrednio odpowiedziała zniewagą wzajemną, sugerując, że P. Ł. (1) jest osobą chorą psychicznie, niepoczytalną, został wyrzucony z wojska mając „żółte papiery”, że kradnie.

Natomiast jeśli chodzi o czyn, którego dopuściła się B. P. (2) wobec P. Ł. (1) opisany w pkt. II części wstępnej wyroku, Sąd uznał, że stopień społecznej szkodliwości tego czynu nie jest znaczny.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że osoby oskarżonej o ten czyn- B. P., jak i oskarżonego P. Ł., co już wyżej zostało nadmienione w uzasadnieniu, są ze sobą blisko spokrewnione, a cały konflikt dotyczy spraw majątkowych i nieporozumień rodzinnych pomiędzy matką P. Ł., a jej siostrą czyli B. P.. Niewątpliwie są to wewnętrzne sprawy rodziny, gdzie każda ze stron ma swoje z pewnością uzasadnione subiektywnie racje. Nie może budzić zatem żadnych wątpliwości, że zaistniałe zdarzenie jest w pewnym sensie dalszym ciągiem wewnętrznych nieporozumień rodzinnych i w ocenie Sądu nie ma potrzeby takiej ingerencji wymiaru sprawiedliwości aby karać którąkolwiek ze stron, w szczególności B. P. (2).

Nadto zdaniem, Sądu wobec B. P. (2) zachodzą wszystkie pozostałe przesłanki wskazane w treści przepisu art. 66 § 1 i 2 kk. umożliwiające warunkowe umorzenie postępowania w tym zakresie. B. P. (2) w przeszłości nie była bowiem karana sędownie za przestępstwo, przestępstwo z art. 212 § 1 kk. zagrożone jest karą nie przekraczającą trzech lat pozbawienia wolności, a okoliczności popełnienia tego czynu przez oskarżoną B. P. (2), zdaniem Sądu nie budzą wątpliwości i co istotne, Sąd jest przekonany, że postawa sprawcy, jej właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania B. P. (2) będzie przestrzegała porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa.

Na podstawie art. 67 § 1 kk., Sąd uznał, że właściwym okresem próby będzie okres dwóch lat, który pozwoli zweryfikować zachowanie osk. B. P. (2) na przyszłość.

Na podstawie art. 628 pkt. 1 kpk. w zw. z art. 629 kpk. i art. 631 kpk., Sąd zasądził od oskarżonej B. P. (2) na rzecz oskarżyciela prywatnego P. Ł. (1) kwotę 654 złotych tytułem 1/2 części poniesionych przez niego kosztów procesu.

W szczególności, Sąd odstąpił od zasądzenia na rzecz osk. prywatnej B. P. (2) poniesionych przez nią kosztów procesu, gdyż wprowadzie osk. P. Ł. (1) został uznany winnym zarzucanego mu czynu popełnionego na szkodę osk. prywatnej B. P. (5), niemniej jednak, Sąd odstąpił od wymierzenia mu kary z powodów powyżej w uzasadnieniu już podanych. Taka sama sytuacja miała więc miejsce i w „przeciwną stronę”. Skoro odnośnie czynu z art. 216 kk., Sąd odstąpił od wymierzenia kary osk. B. P. (2), to i tym zakresie, Sąd nie zasądzał od niej kosztów procesu poniesionych przez osk. P. Ł. (1).

Skoro jednak odnośnie drugiego czynu (a więc w połowie) warunkowo umorzono postępowanie , Sąd uznał , że wskazane koszty procesu powinny być zasądzone od osk. B. P. (2) na rzecz oskarżyciela prywatnego P. Ł. (1) właśnie w części 1/2.

Zważywszy przy tym , że całość tych kosztów na podstawie ustawowych norm wskazanych w treści przepisów § 11 ust. 2 pkt. 1 i w zw. z § 17 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. , poz. 1800) wynosiła 1.008 zł. (w tym za dwukrotne odroczenie rozprawy) oraz kwotę 300 złotych z tytułu opłaty od aktu oskarżenia złożonego przez oskarżyciela w trybie prywatnoskargowym , łącznie dało sumę 1.308 złotych. Zatem połowa tej kwoty to owe 654 złotych.